

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: X. C. H. ,** nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, poštovní schránka 155/50, PSČ 140 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2015, č. j. MV-13630-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 10. 2. 2015, č. j. MV-13630-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 12. 2014, č. j. OAM-16804-13/TP-2013, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno z důvodu, že žalobce nebyl cizincem, jenž by byl ve smyslu ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu.

V žalobě namítl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Dále má žalobce za to, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

V návaznosti na to žalobce namítl, že v řízení nebyl žádným způsobem prokázán důvod pro zastavení řízení, tak jak byl definován správními orgány. Správní orgán zastavil řízení o žádosti žalobce s konstatováním, že tento nebyl oprávněn k podání žádosti. Přehled vývoje věci je blíže specifikován v napadeném rozhodnutí, a tudíž žalobce v tomto ohledu pouze shrnuje, že žalobce podal žádost o vydání povolení k pobytu dne 13. 8. 2013. V dané době měl přitom vylepeno překlenovací vízum platné od 15. 7. 2013 do 14. 1. 2014. Správní orgány však uzavřely, že dané překlenovací vízum bylo do pasu žalobce vlepeno toliko v důsledku pochybení pracovníka žalovaného, přičemž odmítají dobrou víru na straně žalobce. Žalobce je přesvědčen, že postup správních orgánů ve věci je v rozporu se zákonem a se zjištěným skutkovým stavem. Žalobce disponoval v době podání žádosti pobytovým oprávněním, které dokládal tzv. překlenovacím štítkem. Tento překlenovací štítek má povahu osvědčení podle ust. § 155 správního řádu, tedy správní orgány tímto prostředkem osvědčují existenci nesporných skutečností, a pro podrobnější výklad žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 – 71. Žalobce má za to, že překlenovací štítek má tedy povahu oficiálního dokumentu, vydaného orgánem veřejné moci. Podstatné pak je především to, že i toto osvědčení, je listinou vzešlou z činnosti orgánu veřejné moci a jako takové je nadáno tzv. presumpcí správnosti a tyto tak v souladu s dikcí ust. § 53 odst. 3 správního řádu „potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno“. Pokud měl žalobce v době podání žádosti v pase překlenovací štítek, neměl nepochybně důvod se domnívat, že mu nesvědčí domněnka legálnosti pobytu, to navíc za situace, kdy při podání žádosti byl jeho pas zkontrolován orgánem veřejné moci, žádost přijata, nebyl důvod se domnívat, že by na straně žalobce absentovala dobrá víra v řádné podání žádosti. Pokud bylo následně žalobci zastaveno řízení, protože není oprávněn k podání žádosti, je takový závěr nutno odmítnout, neboť daná listina byla stále v platnosti a nebyl do dané doby prokázán opak. Žalobce si samozřejmě nemohl zneplatnit tuto listinu sám, a tudíž bylo na místě postupovat tak, jako kdyby byl tento v době podání žádosti k tomuto kroku oprávněn, a když nebyl shledán opak, měly příslušné orgány řešit danou situaci s respektem k právům a oprávněným zájmům osoby, jíž se jejich činnost dotýkala. Opačný postup byl jednoznačně v rozporu se správním řádem, zejména s jeho ust. § 2 odst. 3.

Žalobce dále namítl, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když mu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se nemůže spokojit s náhledem správního orgánu, že dané rozhodnutí není rozhodnutím ve věci, když nezakládá překážku věci rozhodnuté. Toto je velice zjednodušující pohled na věc. Je zcela evidentní, že v důsledku vydání napadeného rozhodnutí je ve skutečnosti žádost účastníka řízení zamítnuta, ačkoliv formou procesního rozhodnutí. Že bylo řízení formálně zastaveno a nikoliv žádost zamítnuta je zcela bez významu, neboť věcně je situace naprosto

stejná, pobyt není žalobci povolen a rozhodnutí správního orgánu je tímto konečné. Žalobce má za to, že v takové situaci, by správní orgán měl postupovat totožně jako při vydání rozhodnutí ve věci a umožnit účastníku řízení, vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V opačném případě je tento zcela zásadně zkrácen na svých právech, zejména pak právech procesních, přičemž toto má evidentně vliv i na zákonnost rozhodnutí samého.

Závěrem žalobce namítl, že správní orgán nijak nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života, což mělo rovněž za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce žije na území ČR již dlouhou dobu. Správní orgán s odkazem na procesní povahu rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti, se domnívá, že nemusí posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k účastníku řízení a důvodům, pro které bylo vydáno. Žalobce je však toho názoru, že správní orgán je v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů povinen posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí vždy.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Předně žalovaný vyjádřil nesouhlas s tím, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo v rozporu s ust. § 2 odst. 3, 4, ust. § 3, ust. § 68 odst. 3 a ust. § 89 odst. 2 správního řádu a také v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

K žalobnímu bodu týkajícímu se důvodu zastavení a postupu správních orgánů v rozporu se zjištěným skutkovým stavem s ohledem na tzv. překlenovací štítek a dobrou víru žalobce pak žalovaný odkázal na str. 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou obsáhle zabýval.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by v případě žalobce bylo postupováno v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když v předmětné věci se správní orgán nezabýval meritem věci, a proto nebyl povinen žalobce vyzvat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a nikoliv meritorní povahy. Na podporu tohoto závěru žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 8 A 388/2011.

K žalobnímu bodu týkajícímu se přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný odkázal na str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou obsáhle zabýval.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 1. 2016 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách. Trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu měl žalobce vylepen překlenovací štítek, třebaže se posléze ukázalo, že tento štítek byl vydán neoprávněně. Obdobnou situaci s neoprávněně vylepeným překlenovacím štítkem řešil i Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 20. 5. 2015, č.j. 57 A 16/2014-57, kdy dal soud za pravdu žalující straně.

Téhož ústního jednání před soudem se žalovaný nezúčastnil, ačkoliv byl k jednání řádně a včas předvolán.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady

vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu ke skutkovému stavu věci vyplývá, že posledním realizovaným pobytovým statutem žalobce bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“ s platností od 16. 1. 2011 do 15. 1. 2013. Dne 19. 12. 2012 žalobce požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“, přičemž řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 22. 5. 2013 zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2013, když odvolání proti danému usnesení bylo dne 10. 2. 2014 žalovaným zamítnuto jako opožděné. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 7. 2013 byl pracovníkem žalovaného žalobci vylepen do jeho cestovního dokladu překlenovací štítek, č. FA1254579, s platností do 14. 1. 2014, kdy mezi žalobcem a žalovaným není žádného sporu o tom, že se tak stalo chybou daného pracovníka, přičemž posléze, a to dne 18. 11. 2013, byl tento překlenovací štítek zneplatněn. Dne 13. 8. 2013 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu, kdy řízení o této žádosti bylo zastaveno usnesením ze dne 30. 11. 2013 dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu podání žádosti, ač k tomu nebyl žalobce oprávněn. Citované usnesení o zastavení řízení ze dne 30. 11. 2013 bylo ovšem rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2014 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, v němž opět bylo vydáno usnesení ze dne 2. 12. 2014, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno z důvodu, že žalobce nebyl cizincem, jenž by byl ve smyslu ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu.

Předně soud uvádí, že žalobce neopodstatněně namítal, že v jeho případě bylo postupováno v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Je tomu tak proto, že v předmětném případě se správní orgán nezabýval meritem věci, když usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a nikoliv meritorní povahy. Smyslem ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu je dát možnost účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům a důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, meritorního rozhodnutí. Postup dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu je dán tehdy, pokud se správní orgán zabývá meritem věci, tedy věcnou stránkou posuzovaného případu, což v daném případě nebylo. Proto žalovaná strana nebyla povinna žalobce vyzvat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí.

V předmětné věci žalobce taktéž neopodstatněně namítal nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Již výše bylo uvedeno, že žalovaná strana se nezabývala meritem věci, a proto nebyla povinna zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u meritorních rozhodnutí.

K žalobnímu bodu týkajícímu se důvodu zastavení a postupu správních orgánů v rozporu se zjištěným skutkovým stavem s ohledem na tzv. překlenovací štítek a dobrou víru žalobce soud uvádí následující.

Podle ust. § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 68 odst. 1 téhož zákona podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením řízení zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Z uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při posouzení důsledků vzniklého nepochybného omylu při vystavení překlenovacího štítku je třeba podle názoru soudu vycházet z toho, zda bylo či nebylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zda bylo úmyslem správního úřadu rozhodnutí o takovém obsahu vydat. Taková skutečnost podle obsahu spisového materiálu správního úřadu nenastala. Žalobce podal dne 19. 12. 2012 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – OSVČ“, přičemž řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 22. 5. 2013 zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2013, když odvolání proti danému usnesení bylo dne 10. 2. 2014 žalovaným zamítnuto jako opožděné. V den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. v den 25. 6. 2013, skončilo žalobci oprávnění k pobytu na území, které mu vzniklo na základě ust. § 47 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak dne 13. 8. 2013, tj. v den podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, prokazatelně nepobýval na území ČR na základě žádného pobytového oprávnění a nebyl tak oprávněn žádost o trvalý pobyt podat.

Pro vyhodnocení předmětné námitky je podstatné, že z obsahu správního spisu prokazatelně vyplývá, že žalobce byl prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce řádně vyrozuměn o pravomocném výsledku řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, tj. že dané řízení bylo usnesením ze dne 22. 5. 2013 zastaveno dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a nabylo právní moci dne 25. 6. 2013, jelikož dne 26. 6. 2013 tehdejší právní zástupce žalobce nahlížel do daného správního spisu. Žalobce se tak v předmětném řízení, které se týká jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu podané dne 13. 8. 2013 nemůže dovolávat „dobré víry“ s odkazem na překlenovací štítek, který mu byl v důsledku pochybení pracovníka žalovaného vylepen na dobu ode dne 15. 7. 2013 do dne 14. 1. 2014 do jeho cestovního dokladu. Žalobce tak s ohledem na časovou souslednost výše uvedených relevantních skutkových událostí v daném případě využil chyby pracovníka žalovaného k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Na základě zřejmého pochybení pracovníka žalovaného nelze legalizovat pobyt žadatele pouhým konstatování dobré víry, obzvláště za situace, kdy bylo prokazatelně doloženo, že žadatel, tj. v daném případě žalobce, o pravomocném stavu řízení, které mělo vliv na jeho další legální pobyt na území, věděl. Dotyčný překlenovací štítek podle názoru soudu nelze považovat za rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť nekoresponduje s obsahem spisového materiálu a jedná se o zcela zřejmý omyl a nesprávnost, k nimž došlo nikoli v meritu věci samé, ale při vyznačení v cestovním průkazu. Ke shodným závěrům v obdobné věci dospěl i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 11 A 24/2011 – 45, který nebyl dosud judikaturně

překonán. V předmětné věci právní zástupce žalobce nepříhodně argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 5. 2015, č. j. 57 A 16/2014 – 57, neboť dané rozhodnutí vycházelo z odlišného skutkového základu – žalující cizince byl opakovaně vylepován překlenovací štítek, zatímco v případě žalobce se tak stalo jen jedinkrát, a to v důsledku zřejmého omylu jednoho pracovníka žalované strany, kdy k této nesprávnosti nedošlo v meritu věci, nýbrž toliko při vyznačení v cestovním dokladu žalobce.

Na základě výše uvedeného má soud za to, že žalobce svoji žádost, která byla předmětem správního řízení v posuzované věci, tj. žádost o povolení k trvalému pobytu, podal v době, kdy žalobce neměl platné povolení k dlouhodobému pobytu cizince na území ČR. Byly tak splněny předpoklady pro postup podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. ledna 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová